

พฤติกรรม “ส่อไปในทางชู้สาว” ...ผิดวินัยร้ายแรงนะครับ !!

โดย นายปกครอง

“ครู” อาชีพที่หลายคนฝันที่จะเป็น เพราะเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ได้รับความเคารพนับถือ และไว้วางใจจากคนทั่วไป... เราท่านทั้งหลายต่างได้รับการปลูกฝังความคิดมาอย่างต่อเนื่องจากรุ่นสู่รุ่นว่า..คือ ปุชนิยบุคคล ผู้ประสาทความรู้ทั้งในเชิงวิชาการและการดำเนินชีวิตให้แก่บรรดาลูกศิษย์น้อยใหญ่ให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและคุณธรรม

ครูจึงเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญและมีคุณูปการต่อสังคมและชาติบ้านเมือง ในทางกลับกันหากครูปฏิบัติหน้าที่บกพร่องต่อจรรยาวิชาชีพหรือดำรงตนให้เป็นที่เสื่อมศรัทธา ย่อมส่งผลกระทบต่อสังคมและชาติบ้านเมืองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ดังเช่นคดีปกครองที่นำมาเล่าสู่กันฟังในวันนี้ ถือเป็นอุทาหรณ์ที่สำคัญสำหรับข้าราชการ โดยเฉพาะ “ครู” ครับ...เพราะคดีนี้ **มูลเหตุเกิดจาก** ข้าราชการครูหนุ่มถูกกล่าวหาว่าพาลูกศิษย์สาวเข้าโรงแรม ผลการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงเห็นว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่า**ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง** ผู้มีอำนาจจึงมีคำสั่งลงโทษทางวินัยไล่ออกจากราชการ

ครูหนุ่ม “ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง” หรือไม่ ? ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและจากผลการสอบสวนรับฟังได้ ดังนี้... ครับ

ข้าราชการครูหนุ่มได้ให้การยอมรับว่า พาลูกศิษย์ซึ่งเป็นลูกศิษย์เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เข้าโรงแรมจริง โดยไม่ได้มีเจตนาล่วงละเมิดทางเพศ แต่ต้องการหลบซ่อนคนรักของตน โดยวันเกิดเหตุพบผู้เสียหายขณะรอกลับบ้าน แต่ไม่มีรถกลับ จึงอาสาพาไปส่งเพราะเป็นทางผ่าน แต่ระหว่างทางครูหนุ่มเกรงว่าหากคนรักเห็นจะเกิดหึงหวงจึงไปเปิดห้องพักโรงแรมอยู่กับผู้เสียหายตั้งแต่ ๙ นาฬิกา จนถึงเวลาใกล้เที่ยงจึงออกจากโรงแรมไปพบคนรัก โดยผู้เสียหายรออยู่ที่โรงแรม

อีกทั้งคำของพยานที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์...เช่น ครูที่ปรึกษาและญาติที่ผู้เสียหายโทรศัพท์แจ้งให้มารับที่โรงแรม ครูผู้ปกครอง ให้การสอดคล้องกันว่า ขณะรับโทรศัพท์ผู้เสียหายร้องไห้และขณะไปรับที่โรงแรม ผู้เสียหายอยู่ในสภาพชุดนักเรียนเสื้อปล่อยชายและร้องไห้ อีกทั้งพนักงานโรงแรมให้ถ้อยคำว่าครูหนุ่มเข้าพักในโรงแรมเวลาประมาณ ๙ นาฬิกา และพยานหลายปากให้การว่าผู้เสียหายมีความชอบพอกับครูหนุ่มจนเป็นที่เล่าขานกันมาก่อน

พฤติกรรมดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ฟ้องคดี (ครูหนุ่ม) ยอมรับว่าได้พาลูกศิษย์สาวเข้าโรงแรมจริงและอยู่กับผู้เสียหายเป็นเวลาหลายชั่วโมง แม้จะไม่มีพยานหลักฐานยืนยันว่าได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้เสียหาย แต่จากคำให้การของพยาน ซึ่งมีได้มีเรื่องโกรธเคืองหรือให้การในลักษณะปรักปรำหรือกลั่นแกล้ง อีกทั้งสถานที่ที่ผู้ฟ้องคดีพาลูกศิษย์สาวเข้าไปก็เป็นโรงแรม ในฐานะครู ย่อมต้องมีสามัญสำนึกมากกว่าสามัญชนทั่วไปว่าเป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมที่ชายหญิงจะเข้าไปอยู่ด้วยกันสองต่อสอง วิญญูชนทั่วไปย่อมเข้าใจได้ว่า “ส่อไปในทางชู้สาว” จึงย่อมชี้เจตนาของผู้ฟ้องคดีได้ว่าไม่ได้พาลูกศิษย์สาวหลบซ่อนคนรักของตนและระยะเวลาที่อยู่กับผู้เสียหายนานถึงสองชั่วโมง

พฤติกรรมจึงถือได้ว่า ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน การกระทำล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้เรียนหรือนักศึกษา ไม่ว่าจะอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของตนหรือไม่ จึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๔ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๙๔๕/๒๕๖๑)

ทุกอาชีพย่อมมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมด้วยกันทั้งสิ้น แต่ในฐานะครูและบุคลากรทางการศึกษา ย่อมต้องมีสามัญสำนึกมากกว่าวิญญูชนทั่วไปว่า “โรงแรม” เป็นสถานที่ที่ไม่เหมาะสมที่ครูจะพาลูกศิษย์เข้าไปอยู่ด้วยกันสองต่อสองตามลำพัง ด้วยวิญญูชนทั่วไปย่อมเข้าใจได้ว่าส่อไปในทางชู้สาวครับ !! (ปรึกษาคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก www.admincourt.co.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)